

Arrest

nr. 233 701 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 28 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van haar broer, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 25 oktober 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2019 werd ingediend door:

[…]

en minderjarige kinderen:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.04.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde P. H. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1342878) op naam van betrokkene, afgeleverd op 12.03.2015 met visumstickers en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat ze in de periode 30.07.2015 – 05.09.2015 en opnieuw sedert 06.08.2018 in Schengen verblijft

- ‘verklaring omtrent afschrijving’ dd. 21.11.2018 op naam van de referentiepersoon

- ‘verklaring omtrent inschrijving’ dd. 19.10.2018 op naam van betrokkene

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 11.12.2018

- attesten Inspektie der Direkte Belastingen dd. 12.12.2018 op naam van betrokkene (belastingjaar 2016 en 2017)

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.01.2018, 05.01.2018, 07.02.2018, 06.03.2018, 03.07.2018 en 31.07.2018; verzendbewijzen dd. 24.05.2017 van pakketten met huishoudelijke artikelen

- verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 07.01.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene en haar minderjarige kinderen

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 17.10.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.04.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- gezinsuittreksel Suriname dd. 03.05.2019 op naam van betrokkene met vermelding van haar minderjarige kinderen

- geactualiseerd kadastraal attest MI-GLIS dd. 10.05.2019: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in mei 2019, zijnde na de aankomst van betrokkene in België; het is niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.08.2011, 05.04.2012, 01.11.2012 en 11.01.2013: echter, deze aanvullende geldstorting kunnen – ook niet in combinatie met de reeds voorgelegde geldstorting dd. 04.01.2018, 05.01.2018, 07.02.2018, 06.03.2018, 03.07.2018 en 31.07.2018 – niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- drie aanvullende verzendbewijzen (datum onleesbaar) van pakketten met huishoudelijke artikelen: echter, deze aanvullende verzendbewijzen kunnen – ook niet in combinatie met de reeds voorgelegde

verzendbewijzen – niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- overzicht betalingen aan NV Surinaamsche Waterleiding Maatschappij dd. 24.04.2019, Telesur dd. 24.04.2019 en NV Energiebedrijven Suriname dd. 24.04.2019 op naam van betrokkene; huurovereenkomst dd. 01.01.2015 op naam van betrokkene voor het adres (...) (Suriname) met bijbehorende kwitanties op naam van betrokkene voor de periode februari 2015 – juli 2018: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene instond voor de betaling van deze kosten. Voor zover betrokkene door middel van deze documenten wil aanhalen dat haar maandelijkse kosten hoger lagen dan haar maandelijkse inkomen (uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat ze was tewerkgesteld bij het Surinaamse Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting) dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De reeds voorgelegde belastingsattesten dd. 12.12.2018 blijkt dat ze 2016 en 2017 een belastbaar inkomen had van respectievelijk SRD 13.665,77 en SRD 13.247,37; deze vaststelling sluit echter niet uit dat ze kon beschikken over overige niet belastbare inkomsten. Er werden geen officiële loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat haar maandelijkse inkomsten niet volstonden om te voorzien in haar maandelijkse kosten.

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt dat de voorgelegde geldstortingen vanwege de referentiepersoon en de verzonden pakketten met levensmiddelen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon instond voor het opvangen van de maandelijkse tekorten van betrokkene.

- verklaring op eer C.'s schoolvervoer dd. 25.04.2019 en ongedateerde verklaring op eer vanwege S. A.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart – mei 2019: er dient opgemerkt te worden dat deze loonfiches nog steeds een adres in Lelystad, Nederland vermelden

- attesten dd. 26.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 02.10.2018

– datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW Brasschaat

- attest van inburgering dd. 22.05.2019 op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar drie minderjarige kinderen ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en de minderjarige kinderen die haar vergezellen. De gezinshereniging van S. S. O., S. J.-M.-E. J. en S. D. S. G. overeenkomstig artikel 47/1, §2 van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien hun moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL, SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst,
ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”*

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 10 bewijzen van geldstortingen voorgelegd (STUK 3). Er werden tevens 5 verzendbewijzen van pakketten met huishoudelijke spullen voorgelegd (STUK 4).

Een deel van deze bewijzen werden reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent dan ook tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige bestreden beslissing! Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing! Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering! Daar er een nieuwe aanvraag werd ingediend dient verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een grondig gemotiveerde beslissing te nemen.

Er dient dus abstractie gemaakt te worden van de vorige aanvragen, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend. Het feit dat verzoekster geen beroep aantekende tegen de vorige bijlage 20 impliceert geenszins dat zij akkoord is gegaan met de motieven ervan. Er werd enkel gekozen voor een nieuwe aanvraag met de bedoeling het dossier aan te vullen met nieuwe stukken om het dossier sterker te maken.

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoekster aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstortingen/verzendingen levenspakketten te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als bewijs dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel werden er maar liefst 10 geldstortingen en 5 verzendingen van levenspakketten voorgelegd (STUK 3-4). Deze gebeurden stuk voor stuk in de periode voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon (dd. 17.10.2018). In een periode van bijna 7 jaar werd er meerdere keren per jaar geld/levensmiddelen overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster en haar kinderen!

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te verwijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Gelet op het gegeven dat verzoekster heeft aangetoond dat zij over onvoldoende eigen middelen beschikte (zie infra), werden deze gelden/levenspakketten wel degelijk gebruikt door verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar broer (oom van de kinderen). Er wordt met andere

woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen en voorgelegde verzendingen van levenspakketten tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de twee aanvragen tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld/levensmiddelen overgemaakt aan verzoekster en de kinderen door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoekster de nodige bewijzen geleverd dat zij zelf niet over voldoende eigen middelen beschikte om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud en in dat van haar drie minderjarige kinderen, en in die zin dus ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster legde een attest voor waaruit blijkt dat zij in Suriname over geen onroerende goederen beschikte (STUK 5). Verwerende partij beweert in de bestreden beslissing dat dit attest betrekking zou hebben op de situatie in mei 2019 (datum opmaak attest).

Evenwel stelt het attest letterlijk:

“De Bewaarder verklaart bij deze dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan de onderstaande genoemde persoon en wel in de periode vanaf 18-12-1978 tot heden”

Hieruit blijkt een zeer gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Daarnaast heeft verzoekster een attest van de belastingen voorgelegd, dat aangeeft welke inkomsten zij had in Suriname (STUK 6). Het is dus niet zo dat verzoekster geen job had in Suriname en dus geen enkele bron van inkomsten had. Wél heeft zij tevens tal van documenten voorgelegd die haar kosten aantonen.

Uit deze belastingattesten blijkt dat verzoekster, in de periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging (de attesten hebben betrekking op inkomstenjaren 2016 en 2017), slechts rond de 1.600,00 EUR aan inkomsten verwierf (omgezet uit Surinaamse dollar).

Haar kosten, zeker gelet op het feit dat zij alleenstaande moeder is van drie minderjarige kinderen, overtroffen haar inkomsten, reden waarom zij dan ook ten laste was van haar broer (resp. oom).

Zij heeft deze kosten aangetoond (STUK 7). Het betreffen o.a. betalingen huur, nutsvoorzieningen zoals water, ...

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat werd aangetoond dat verzoekster zelf instond voor al deze kosten.

Verzoekster heeft met andere woorden willen aantonen dat haar kosten hoger lagen dan haar maandelijks inkomen, en hiermee diende verwerende partij rekening te houden, wat niet afdoende is gebeurd.

Verwerende partij diende deze bewijsstukken op afdoende wijze in rekening te brengen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 20 januari 2014, arrest nr. 117 191, punt 3.3.4 - STUK 8):

“De motivering van de bestreden beslissing, [...], laat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekster voorgelegde inkomsten- en uitgaventabel en de verklaring van haar zoon, niet kwalificeren als een bewijs van onvermogen. Uit de door verzoekster vermelde feiten blijkt nochtans dat zij haar onvermogen in het land van herkomst met deze stukken heeft willen staven. ”

Ook in casu heeft verzoekster, aan de hand van haar inkomsten/uitgaven, aan de hand van de geldverzendingen, aan de hand van verklaringen, ... haar onvermogen in Suriname aangetoond.

De voorgelegde stukken m.b.t. de kosten dienden dan ook effectief als bewijs van onvermogen te worden aanvaard.

Op deze manier schendt verwerende partij aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 7).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.*)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, *Flore May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen/verzendingen levenspakketten en de bewijzen van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij (en haar kinderen) materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien en aldus onvermogen was in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar broer (de referentiepersoon). Zij heeft met

andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu “(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissing van 8 april 2019 waarbij een eerdere aanvraag van verzoekster om gezinshereniging werd geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoekster bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken. Verzoekster stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere beslissing die ten aanzien van haar werd genomen om te onderbouwen waarom de aanvraag thans wordt geweigerd. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij minstens de vorige beslissing bij de huidige bestreden beslissing diende te voegen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet *ipso facto* dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan, indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, *in casu* de bijlage 20 van 8 april 2019 die aan verzoekster ter kennis werd gebracht. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 20 van 8 april 2019 afdoende zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij kennis heeft van de eerder ten aanzien van haar genomen beslissing, die haar werd betekend. Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Verzoekster betwist dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinsherenging. Verzoekster verwijst naar de door haar voorgelegde geldstortingen en levenspakketten die volgens haar wel degelijk aantonen dat zij, voorafgaand aan de aanvraag

gezinshereniging, ten laste van haar broer was en is van mening voldoende te hebben aangetoond dat zij onvermogen is. Zij voert aan dat zij tien bewijzen van geldstorting en vijf verzendbewijzen van pakketten met huishoudelijke spullen heeft voorgelegd. Zij betoogt dat deze geldstorting aantonen dat zij wel degelijk ten laste was van haar broer, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.01.2018, 05.01.2018, 07.02.2018, 06.03.2018, 03.07.2018 en 31.07.2018; verzendbewijzen dd. 24.05.2017 van pakketten met huishoudelijke artikelen

- verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 07.01.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene en haar minderjarige kinderen

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 17.10.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.04.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- gezinsuittreksel Suriname dd. 03.05.2019 op naam van betrokkene met vermelding van haar minderjarige kinderen

- geactualiseerd kadastraal attest MI-GLIS dd. 10.05.2019: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in mei 2019, zijnde na de aankomst van betrokkene in België; het is niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.08.2011, 05.04.2012, 01.11.2012 en 11.01.2013: echter, deze aanvullende geldstorting kunnen – ook niet in combinatie met de reeds voorgelegde geldstorting dd. 04.01.2018, 05.01.2018, 07.02.2018, 06.03.2018, 03.07.2018 en 31.07.2018 – niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- drie aanvullende verzendbewijzen (datum onleesbaar) van pakketten met huishoudelijke artikelen: echter, deze aanvullende verzendbewijzen kunnen – ook niet in combinatie met de reeds voorgelegde verzendbewijzen – niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- overzicht betalingen aan NV Surinaamsche Waterleiding Maatschappij dd. 24.04.2019, Telesur dd. 24.04.2019 en NV Energiebedrijven Suriname dd. 24.04.2019 op naam van betrokkene; huurovereenkomst dd. 01.01.2015 op naam van betrokkene voor het adres (...) (Suriname) met bijbehorende kwitanties op naam van betrokkene voor de periode februari 2015 – juli 2018: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene instond voor de betaling van deze kosten. Voor zover betrokkene door middel van deze documenten wil aanhalen dat haar maandelijkse kosten hoger lagen dan haar maandelijkse inkomen (uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat ze was tewerkgesteld bij het Surinaamse Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting) dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. De reeds voorgelegde belastingsattesten dd. 12.12.2018 blijkt dat ze 2016 en 2017 een belastbaar inkomen had van respectievelijk SRD 13.665,77 en SRD 13.247,37; deze vaststelling sluit echter niet uit dat ze kon beschikken over overige niet belastbare inkomsten. Er werden geen officiële loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat haar maandelijkse inkomsten niet volstonden om te voorzien in haar maandelijkse kosten.

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt dat de voorgelegde geldstorting vanwege de referentiepersoon en de verzonden pakketten met levensmiddelen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon instond voor het opvangen van de maandelijkse tekorten van betrokkene.

- verklaring op eer C.'s schoolvervoer dd. 25.04.2019 en ongedateerde verklaring op eer vanwege S. A.: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart – mei 2019: er dient opgemerkt te worden dat deze loonfiches nog steeds een adres in Lelystad, Nederland vermelden

- attesten dd. 26.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 02.10.2018 – datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW Brasschaat

- attest van inburgering dd. 22.05.2019 op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar drie minderjarige kinderen ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerend motief dat verzoekster aan de hand van de voorgelegde stukken niet afdoende aantoonde dat zij in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, noch dat zij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de door verzoekster voorgelegde bewijsstukken blijkt dat zij in 2016 en 2017 een belastbaar inkomen had van respectievelijk 13 665,77 en 13 247 Surinaamse Dollar (SRT), wat neerkomt op ca. 1 600 euro. Verzoekster voegde bij haar aanvraag rekeningen met betrekking tot haar levenskosten in Suriname. Zo blijkt dat haar jaarlijkse kosten voor water in 2018 ca. 330 SRT bedroegen, haar abonnement bij Telesur ca. 1800 SRT, de energiekosten ca. 860 SRT, de huurkosten ca. 9600 SRT en de kosten voor kinderopvang 3750 SRT per jaar. Dit komt op een totaal van ca. 16 340 SRT aan jaarlijkse kosten, hetgeen inderdaad haar jaarlijks belastbaar inkomen blijkt te overstijgen. De bestreden beslissing motiveert dat niet uitgesloten is dat verzoekster kon beschikken over andere niet belastbare inkomsten. Dit is echter een niet meer dan loutere veronderstelling, die niet gestoeld is op een onderzoek van de concrete elementen van de zaak. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster geen loonfiches heeft neergelegd, merkt de Raad op dat in de bijlage 19ter van 30 april 2019 niet uitdrukkelijk werd gevraagd naar loonfiches. Verzoekster werd enkel verzocht om de inkomsten van de referentiepersoon voor te leggen, evenals bijkomende bewijzen ten laste van de referentiepersoon, bewijzen van onvermogenheid in het land van herkomst, attesten van het OCMW en de ziektekostenverzekering. Er blijkt niet dat verzoekster hier niet aan voldaan heeft.

Waar de bestreden beslissing vervolgens stelt dat de geldstorting en pakketten met levensmiddelen te beperkt zijn, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de geldstorting in 2018 1 650 euro bedroegen, hetgeen verzoeksters belastbaar jaarinkomen overstijgt. De geldstorting met betrekking tot de periode 2011-2013 bedroegen 2 492 euro. De Raad ziet niet spontaan in, rekening houdend met de levenskost in Suriname en in vergelijking met verzoeksters eigen inkomsten, waarom deze geldstorting in de Surinaamse context te beperkt zouden zijn. De bestreden beslissing motiveert in elk geval niet hoe zij tot dit oordeel komt.

Bovendien dient verzoekster te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat het kadastraal attest foutief werd beoordeeld, aangezien dit niet enkel de situatie in mei 2019 betreft, maar attesteert dat aan verzoekster geen zakelijk recht op een onroerend goed werd overgedragen vanaf 18 december 1978 tot 10 mei 2019.

Het verweer in de nota met opmerkingen beperkt zich er op dit punt toe de motieven van de bestreden beslissing te herhalen en te stellen dat deze afdoende zijn in het licht van de toegepaste wetsbepalingen. Hiermee wordt echter niet ingegaan op verzoeksters betoog dat de voorgelegde stortingsbewijzen en verzendingen wel voldoende waren om de afhankelijkheid van verzoekster aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat het oordeel dat verzoeksters eigen inkomsten toereikend zouden zijn om in Suriname in haar basisbehoeften te voorzien en dat de geldstorting en zendingen van haar broer te beperkt zijn, niet steunen op een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT